Báthori Csaba

Curriculum mortis

Milyen ügyes volna kivenni részem
a fölhírhedt fejek diskurzusából,
reggeli nyállal, fürge ésszel, épen
visszaharsanni annak aki rám szól
vagy épp helyesli úsztomat az égen,
amit kifiguráz e röhögő kor –
nem száraz almot harapni ügyetlen
négy falam közt, e lakatlan berekben.

Másokra áttenni az ókulárét
az én orromról, lássák az enyémet,
az *én* igazamat, e zsenge lát-lét
látleletét, mind ami szenvedély lett
szívemben vagy abban a húsüregben,
az érzelmi töltések, ürítések
zugát, ahol úgy kerengnek az álmok,
mint mozdulatlan, fafejű királyok

elméjében a kerge, zöld rögeszmék...
Örömem már nem ér tovább a térben,
mint bánatom, és immár nem kaparnék
több rögöt körém, mint ami idétlen
koromhoz kell majd, vagy a dús sötétség
vízszinteséhez, vigasztalásképpen.
Mindegy, altatója vagy éltetője
voltam a földnek, csendespihenőre

bőven elég lesz a kikapcsolódás
önmagamból. Hú, jól fogok kinézni
koromhoz képest – de kicsit miazmás
sejtelem: emberségemnek meséi
eltörlődnek, s tán a semmi egész más
legendája rohadt szívem eléri.
Csak aki valaha emlékezik majd
rám, az ért meg, mint egy kipusztított fajt.

Napforduló

Fordul a föld hogy itt a reggel.
De történt-e csoda eszeddel
éjszaka? Vagy csak annyi: néma
voltál pár órát, szakadékba
estél? Sötét volt legalábbis
álom-hosszan a földi bázis.

Kis senki vagy míg el nem estél.
Míg nem tudod, halott lehetnél
pár perc alatt, kifulladásig.
Téboly minden lét, az a másik
is mely a páfrányok alatt tart
mint íratlan tiszta oldalt.

Ötkor annyit látsz mint az este.
Az ember tudatlanul este
meg a világot s hullva úszsa
a távot, nőttön elborulva.
Több kell hogy az igazak álmát
aludd mint amit léted átlát.

Régesrég, egektől nevelten
erőt véltem bújni a csendben,
cseperedtem a némaságon,
hogy megmentőm is látva lásson
s tudtam, megválthat aki nem szól,
az is, torlódó kínjaimtól.

De ma már, jón és rosszon innen
nincsen igazság mi segítsen,
s bárha mindenkin túl leéltem
hosszamat, annyi szent: nem értem
kerengenek fenn-lenn a planéták
s nincsen vergődni semmi zöld ág.

Lappangok a világalomban.
Vagyok, de egyszer sose voltam.
Ha énekeltem, hallgatott más –
egyedül, együtt kész kitiltás
az élet, ha csak lélekszakadva
meg nem szülöd ki léted adta.